

**BINNEN
KIJKEN**

stYle
VAKANTIE OP
HET GELJKVLOERS

KINDEREN IN EEN DOOS

Deze doos in deze doos, en die doos dan weer in de grootste doos. Dat is het principe achter de verbouwing van dit huis in Antwerpen. Op het gelijkvloers werden drie houten boxen gebouwd. Eén voor de sauna, en twee voor de kinderen in de kinderzone, waar ook nog eens een badkamerdoos in kwam.

DOOR LIEVE VAN DE VELDE, FOTO'S KARLJN NIJS

stYle
VAKANTIE OP
HET GELJKVLOERS

De doosvormige constructie telt één kamerbox voor dochter Marie, één voor zoon Felix.
De rest van de doos werd ingericht als gemeenschappelijke ruimte.

Het was ooit een fabriekje. Een plek waar ze peper en kruiden maalden. Vrachtwagens reden de binnenkoer op en aan. Het pand zelf stapelde de gigantische ruimtes op elkaar. Geen pepermolenaar die toen dacht dat hier ooit een gezin zou huizen. Maar redactrice Karlijn, haar man Jan en de twee kinderen wonen er intussen vijf jaar. En ze zijn niet de eerste die dit Antwerpse pand naar de grillen van een familie proberen te kneden. Tussen het pepertijdperk en vandaag heeft het gebouw al een paar bewoners zien passeren. Maar geen van hen heeft er meer creativiteit in gestoken dan de huidige bezetters. Vooral dan sinds vorig jaar, toen na anderhalf jaar verbouwen het gelijkvloers omgetoverd werd tot een bijna honderd procent kinderzone in doosvorm. Niet geen honderd procent. Want de hal, het gastentoilet en de saunadoos zijn ook voor niet-kinderen toegankelijk.

BOERDERIJTJE

Maar eerst even naar de voordeur. Die staat in een straat vol rijhuizen. Waar niets de toevallige bezoeker voorbereidt op de sfeer die achter de poort te verwachten valt. Zodra de zware deur in het slot valt, doet een onverwachte binnentuin je meteen een paar tellen trager ademen. Een plataan, notelaar en een oude schommel, omgeven door antracietkleurige muren met grote ramen. Het gevoel dat je ergens op het platteland zit, bekruipt je. Niet toevallig, want dat was net het gevoel dat de bewoners wilden. Jan groeide op in het groen en Karlijn kwam van een boerderij en wou een soort van plattelandshuis in de stad. Inclusief waslijn, fruitboompjes, kruidentuin en buitendouche, allemaal te vinden op het terras op de eerste verdieping. Dat boerderijverleden speelde ook mee in de recente verbouwing van het gelijkvloers. De geur van haar kinderkamer. Die rook naar hout. En dat is de geur die nu ook in dit stadse huis

hangt, met de in hout verpakte woondozen. De wanden van de boxen zelf zijn opgebouwd in metalen profielen, opgevuld met isolatiemateriaal en bekleed met multiplex Pools grenenhout. Een moeilijke keuze was het, want ze wisten vooraf dat het hout veel van de sfeer zou bepalen. 'Stel dat we dit in eik gedaan hadden, het was iets heel anders geworden', zeggen de bewoners. Met het grenen zijn de woondozen licht genoeg en door het onafgewerkte hout hebben ze ook iets authentieks, iets dat past bij het industriële sfeertje dat er nog steeds wat hangt.

GEZIEN IN JAPAN

Tot de zomer woonden ze alle vier boven. Een woonloft op het eerste verdiep, en de slaapkamers en badkamer op het tweede. Niets mis mee, en op zich comfortabel genoeg, maar het gebrek aan privacy voor de gezinsleden liet zich voelen. En de vraag wat er met het gelijkvloers moest gebeu- »

'TV KIJKEN GEBEURT HIER VANOP DE LOGEESOFA, TWEE MATRASSEN DIE AAN ELKAAR VASTGEKLIT ZIJN EN IN DE WOONDOZEN KUNNEN GESLEEPT WORDEN'

style

VAKANTIE OP HET GELIJKVLOERS

Een oberbelletje ringt de kinderen aan tafel.

De derde box is een saunadoos, met regendouche en gastentoilet.

ren, stak steeds vaker de kop op. De keuken naar beneden halen? Het was een optie. Er gewoon een paar kamers in bouwen? Kon ook. Vijf architecten lieten er hun licht over schijnen, maar geen van hen raakte echt een gevoelige plek. En dus werkten de bewoners hun idee zelf uit. Eén architect had het idee geopperd om slaapnissen voor de kinderen te maken. Dat concept bleef hangen. Samen met de foto's van het 'Wooden House' van de Japanse architect Sou Fujimoto. Hij stond toen in meer dan één magazine met zijn bekende houten huis in de vorm van een puzzelkubus, opgebouwd in rechthoekige vlakken die deden denken aan bouwstenen. Zoiets, een doosjeshuis in een bestaand huis, dat moest het worden. Tweehonderd vierkante meter extra woonruimte, dat zou het opleveren.

Ze tekenden alle details zelf uit, met veel proberen, fotograferen en testen. Moest er gekozen worden tussen verschillende kleuren, formaten en materialen, dan ging manlief op de werf staan met de verschillende mogelijkheden, nam vrouwlief een foto en werd er nadien met vrienden op internet gedebatteerd over wat de beste keuze was.

Intussen keken de kinderen, nu tien en elf, ongeduldig mee. Maar hun opwinding nam af, met elke maand dat de werken aansleepten. Die kinderzone zou nooit afgewerkt raken, zo dachten ze, en dus interesseerde het hen al lang niet meer. Tot ze na een herfstkamp thuis kwamen en hun woondozen volledig ingericht bleken. Enthousiasme alom. 'Vakantiegevoel, maar dan voor elke dag', juichte zoon Felix.

WOONDOZEN MET LOGEESOFA

Het concept is simpel. Er kwam een doosvormige constructie, met aan elke kant een houten kamerbox, één voor dochter Marie, één voor Felix, en de rest van de doos werd ingericht als gemeenschappelijke ruimte. Daarin werd ook nog een sanitair blok gebouwd, in de vorm van een klein wit huisje - 'het papieren huisje', noemen ze het hier. Dat werd zo klein mogelijk gehouden en superefficiënt uitgedacht, om niet te veel ruimte uit de grote doos te happen, en doet aan de andere kant dienst als kast waarin de televisie verborgen zit, in het kindersalon. Tv kijken gebeurt hier met draadloze koptelefoons vanop de

logeesofa, een woord dat het gezin zelf bedacht om Karlijns uitvinding een naam te geven. Ze nam twee Ikea-matrassen, liet ze overtrekken met gordijnstof, en vroeg om er handvatten aan te maken en klittenband aan te bevestigen om ze zo aan elkaar te hangen. Heeft één van de kinderen een logeetje, dan wordt een helft van de logeesofa losgetrokken en aan het handvat het woonhutje ingesleept.

Groot zijn ze niet, de woondozen van de kinderen. Maar wel handig ingericht, met ingebouwde kastjes en nachttafeltjes. Aan Maries kant zit een schuifraam - geïnspireerd op de schuifdeuren van KewLoxkast - dat uitkijkt op de hal, waardoor er sfeervol licht naar buiten en naar binnen valt. Al wat opbergruimte is, werd buiten gehouden, en kwam in de grote overkoepelende doos, quasi onzichtbaar ingebouwd. Kleerkasten en speelgoedkasten dus. Hier werd, zoveel is duidelijk, over elk detail diep nagedacht. Lang zochten de bewoners bijvoorbeeld naar de juiste rails voor boven de deuren van de slaapdozen. Die zijn nu hyperbasic - 'van het soort dat elke werkman kent, maar waar wij geen benul van hadden', zegt Karlijn - ' en hebben daarmee iets »

industriële. Dat hier en daar een balk ongeveer werd gelaten, versterkt dat effect nog. Ook de profielen in de glazen deur die de kinderzone van de leefruimte scheidt, was het voorwerp van heel wat getwijfel. Uiteindelijk werden ze witgelakt staal, met daartussen ramen in 'bommaglas', van dat glas met bobbeltjes, zodat je er niet meteen door kan kijken: 'We wilden de kinderen niet echt in een doorschijnende visbak stoppen'. Maar zo kunnen de ouders toch zien of er op ongewenste momenten nog licht brandt.

'KOMEN ETEN!'

Het was trouwens even wennen en aanpassen, dit soort wonen. Zo was het in het begin een heel gedoe om de kinderen aan tafel te krijgen. 'Komen eten', schallen door het hele huis bleek al snel geen goed idee. Een oberbelletje brengt sindsdien soelaas. Dat wordt ook ingeschakeld wanneer er iets te bespreken valt tussen ouders en kinderen. Maar er moesten ook andere huishoudelijke vraagstukken opgelost worden: wasgoed naar boven brengen, gebruikte brooddozen in de keuken krijgen en voorkomen dat de kinderzone een vuilnisbelt werd. Er kwam een heel routine-systeem, met mandjes waarin school-

agenda's en brooddozen meteen bij het thuiskomen gedropt worden en die met de natuurlijke bewegingen van de bewoners door het huis een verdieping hoger op hun bestemming geraken. En er werden regels ingesteld: niet eten beneden, schoenen in het schoenvakje in de gang.

STRAAT & DESIGN

Voor de aankleding van de kinderzone en het gelijkvloers werd dezelfde filosofie gevolgd als voor de rest van het huis. Goedkope spullen van de Zweedse woonwinkel, gecombineerd met dingen die op straat gevonden werden - de schoolstoelen, het onderstel van een lessenaar, de grote houten doos die bij de drukkerij buiten stond - maar ook met duurder design, kunst en creatieve ontwerpen. Blikvanger in de gang is bijvoorbeeld de koordzetel van Stephan Gerald Marc, met daarin een schapenvelletje van een tête noir schaaap dat de bewoners bij een slager in Zwitserland kochten. Ze zagen de stoel op de Invasie in Antwerpen en waren meteen verkocht, en dus namen ze het prototype al in huis. Andere blikvangers met een designkaartje zijn de rode Feld-stoeltjes aan de computer van de kinderen, de kapstok van Zanotta in de gang, het grijze Marokkaanse tapijt en de grote gloei-

lamp aan een scheepstouw in de hal. Karlijn: 'Kleine accenten, dingen die we speciaal vonden, maar die nog niet overall staan. We hadden net zo goed zo'n stoel van Eames in de hal kunnen zetten, maar net dat wilden we liever niet. Die koordstoel is gewoon minder bekend en ik vind hem de max.'

SAUNA MET UITKIJK

Een sauna in huis. zouden we dat wel doen? Dat was ook één van de vragen waarmee de bewoners worstelden. Grootste bezwaar: 'Niets zo ontspannend als buitenshuis op sauna gaan. Als je zoiets in huis hebt, kan je toch nooit helemaal relaxen, altijd is er wel het eten, de poets of het huishouden dat roept.' Maar na veel wikken en wegen werd het toch een ja. 'Gelukkig', zeggen ze er nu bij. En kwam er een saunadoos volgens hetzelfde principe als de kinderdoos. De box werd rond een sauna-op-maat, een regendouche en een gastentoi-let gebouwd om dezelfde bekleding te krijgen als de kamers van de kinderen. Dat er nu drie dozen staan in de benedenruimte maakt een groot verschil. Een mooi idee werd zo een woon- en leefconcept dat consequent werd doorgetrokken.

einDe